

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק י"ז

קונטרס 707

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

גילוי גדול מספר הקדוש עץ היים לרבינו היים וויטל זיע"א

והנה מה שפכת בתחילת דבריו ואפילו כל אינון
דמשתדלי באורייתא כל חסד דעבדי לגרמיהו וכו', עם
היות שפשטו מבואר ובפרט בזמנינו זה בעו"ה אשר
התורה נעשית קרדום לחתוך בה אצל קצת בעלי תורה
אשר עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
יתירות וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות ודייני
סנהדראות להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים
במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו
בשמים. ועיקר סיבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך
הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת
בראשית דף כ"ה ע"ב וזה לשונו על פסוק אלה תולדות
השמים והארץ. שהמשה מינים יש בערב רב ומן הג'
מינים מהם הוא הנקרא בת גבורים דעלייהו אתמר
המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם ואינון מסטרא
דאילין דאיתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו'
ונעשה לנו שם בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ושון
בהון ס"ת ועטרה על רישיה ולא לשמה אלא למעבד
לון וכו' והנה על הכת הזאת אמרו בגמרא כל העוסק
בתורה שלא לשמה נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו
ולא יצא לאויר העולם.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תוכן עניני "ערב רב" מספר הזוהר והערב רב – חלק ט"ז

חזון הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אשר חזה על מנהיגי הדור האחרון..... ז

נבואת הבעל שם טוב הנ"ל בנוסח אחר: יהיו הרבה רבי"ס רמאים כמו עלי האילנות- הסימן להכיר צדיק אמת אם נזהר משקר עד קצה האחרון - צריך תפלה הרבה להנצל ממנהיג שקר..... ח

עוד מהרה"ק ר' ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע..... ט

הבעל שם טוב עבר פעם ליד אילן עמוס עלים ונענה: פאר משיח'ן וועלן זיין פאלשע רבי'ס אזויפיל וויפיל בלעטלאך סאיז דא אויפן בוים..... ט

נבואת הבעל שם טוב הקדוש בשינוי קצת - יהיו רעבי'ס כמו יאק מאק- רוב צרות ישראל בא על ידיהם..... י

כשם הבעל שם טוב זי"ע..... יא

קודם ביאת המשיח יהיו רבי'ס רשעים גמורים - דוד המלך עליו השלום התפלל שהשי"ת ישמור נפשות חסידיו מהם..... יא

כספר ארץ החיים מביא דברים הנ"ל מהרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע..... יא

דברים הנ"ל מהרה"ק הנ"ל בשינוי קצת..... יב

היהודי הקדוש זי"ע..... יב

משיח צדקינו ישלח מעל פניו הרבה חסידים עם מלכיהם בראשיהם שילכו לקראתו - לא יועיל טענת החסידים שטעו בו, כי צריך להתפלל על זה כל ימיו - יותר עבודה הוא להיות מחובר לטהור מלהיות טהור בעצמו..... יב

הרה"ק הנ"ל..... יג

גנח מאוד שראה ברוח קדשו שגם הענין של רבי'ס יתקלקל ומה יעשו ישראל..... יג

נבואת הרה"ק מרוזין זי"ע..... יד

בעקבתא דמשיחא ירד אש מן השמים לנביאי הבעל, והיו נסיונות גדולים ועצומים - אני מודיע זאת למען תדעו להזהר..... יד

השלמה על דברים הנ"ל..... טו

המקרב רחוקים ומרחק קרובים בידוע שהוא מנהיג שקר..... טו

הרה"ק מרוזין בימיו: גם הצדיקים תמהין מה פעל אל - בימינו יאמר, המנהיגים הם הגורמים החשכות הגדול..... טז

הרה"ק ר' שמואל מסלונים זי"ע..... יז

מדרש לפני הגאולה תרד אש מן השמים לצדם של הפורקי עול - זה יהיה הביורר האחרון שלא יתבטלו בני ישראל הכשרים אפילו בפני המופת הזה..... יז

הרה"ק מלובלין זי"ע..... יח

בעון המנהיגים שכל אחד אומר אני אמלוך נידחת הגאולה..... יח

הרה"ק מראפשיטץ זי"ע..... יט

נְאָמַר זֶה שְׁמֵי לְעֵלַם וְזֶה זְכָרֵי
לְדַר דַּר. שְׁמֵי עִם יִיָּהּ - שְׁסִיָּה,
זְכָרֵי עִם וִיָּהּ - רַמְיָח, וְהַכֵּל
תַּרְיָג, הַתּוֹרָה הִיא שְׁמוֹ שֶׁל
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְעוֹד, צִיצִית הִיא כֶּסֶא, הַתַּפְּלִין
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עַל
הַכֶּסֶא, שְׁקוֹרָאִים אוֹתוֹ בְּקַרְיַת
שְׁמַע, הָרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יּוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא - צְרִיכִים לְעַמֵּד
בְּשִׁבּוּל בְּתַפְּלַת עֲמִידָה, שְׁלֹשָׁה
חִילוֹת שְׁלֹשׁ בָּאִים עִם זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא עַל כֶּסֶא, מָה
אוֹמְרִים? אֵל מַלְךְ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא
רַחֲמִים וּמִתְנַהֵג בְּחַסְדוֹת.
הַתְּקוּן הַזֶּה הוּא לְצַדִּיקִים
גְּמוּרִים שְׁמִתְקַיְנִים כֶּסֶא לְקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּצִיצִית וּמוֹרִידִים
אוֹתוֹ בְּתַפְּלִין, וְעוֹמְדִים לְפָנָיו
בְּתַפְּלָה. לְבִינוּנִים צִיצִית
וְתַפְּלִין הֵם כְּמוֹ שׁוֹר לְעַל
וּכְחֵמוֹר לְמִשְׁא, וּבְשִׁבְתָּ נְאָמַר
בְּהֵם לְמַעַן יִנּוּחַ שׁוֹרְךָ וּכְמוֹרְךָ.
לְרִשְׁעִים הֵם קָשָׁר לְכָל
הַמְקַטְרְגִים שְׁלֵהֶם, שֶׁכֶּף הֵם
עֲשֶׂה הַכְּתָרִים הַתַּחְתּוֹנִים,
שֶׁהֵרִי זֶה כְּנֶגֶד זֶה בְּרֵא הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, אָבֵל הַכְּתָרִים
הַתַּחְתּוֹנִים הֵם קְלָפוֹת אֵל
הַכְּתָרִים הָעֲלִיוֹנִים, שְׁמִתְלַבְּשׁוֹת
בְּהֵן עֲשֶׂה אוֹתִיוֹת בְּתַפְּלָה שִׁיְהִיו
כְּפוֹתִים תַּחְתּוֹ תַּחְתּוֹ הַכְּתָרִים
הַתַּחְתּוֹנִים.

וּבִזְמַן שֶׁצַּדִּיקִים מִתְקַיְנִים בְּכִנְפֵי
מִצְוָה וּבְתַפְּלִין, נִכְנָעִים תַּחְתּוֹתֵיהֶם
הַכְּתָרִים הַתַּחְתּוֹנִים. בְּאוֹתוֹ זְמַן
יִכְנַס הַמְּלַךְ לְהִיכְלוֹ, שֶׁהוּא
אֲדִנִי, כְּמוֹ זֶה: יֵאֱהוּדְנָה, הָרִי
הַמְּלַךְ בְּהִיכְלוֹ, מִי שְׂרוּצָה לְשַׁאֵל
אֵת שְׂאֵלוֹתָיו יִכְנַס, וּמִשּׁוּם זֶה
אֲדִנִי שְׁפַתִי תַּפְּתַח. בְּשִׁלֵּשׁ
הִרְאֵנוֹת יִסְדֵּר אָדָם אֵת שְׁבָחוֹ,
כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְסַדֵּר אֵת שְׁבָחוֹ לְפָנָיו רַבּוֹ, שֶׁשִּׁלֵּשׁ אֵלֶּה כּוֹתְבִים כָּל הַזְּכִיּוֹת, וְשִׁלֵּשׁ הָאֲחֻרוֹנוֹת

שְׁסִיָּה, זְכָרֵי עִם וִיָּהּ רַמְיָח, וּכְלָא תַרְיָג,
אוֹרִינְיָא אִיהִי שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא.

וְעוֹד צִיצִית אִיהִי כְרִסְיָא, תַּפְּלִין קוּדְשָׁא בְרוּךְ
הוּא דְנַחִית עַל כְּרִסְיָא, דְקָרָאן לִיה
בְּקַרְיַת שְׁמַע, הָא קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא יְתִיב עַל
כְּרִסְיָא, צְרִיכִין לְמִיקָם בְּגִינְיָה בְּצִלוֹתָא
דְעַמִּידָה, תַּלְתַּת חִילוֹין דִּילָהּ אַתְיִין בְּזְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבַּחוֹת.

בְּהָהוּא זְמַנָּא דְאִיהוּ עַל כְּרִסְיָה, מָה אָמְרִין
א"ל מַלְךְ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶא רַחֲמִים
וּמִתְנַהֵג בְּחַסְדוֹת, הֵאֵי תְקוּנָא אִיהוּ לְגַבֵּי
צַדִּיקִים גְּמוּרִים, דְמִתְקַיְנִין כְּרִסְיָא לְקוּדְשָׁא
בְרוּךְ הוּא בְּצִיצִית, וְנַחֲתִין לִיה בְּתַפְּלִין,
וְקִימִין קְדָמוּהִי בְּצִלוֹתָא, לְבִינוּנִים צִיצִית
וְתַפְּלִין אֵינּוּן בְּשׁוֹר לְעוֹל וּכְחֵמוֹר לְמִשְׁאוּי,
וּבְשִׁבְתָּ אַתְמַר בַּהוּן (שְׁמוֹת כ"ב) לְמַעַן יִנּוּחַ שׁוֹרְךָ
וּכְמוֹרְךָ, לְרִשְׁעִים אֵינּוּן קְשׁוּרָא לְכָל מְקַטְרְגִין
דְּלַהוּן, דְּהִכִּי אֵינּוּן עֲשֶׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין, דְּהָא
דָּא לְקַבֵּל דָּא בְּרֵא קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא, אָבֵל
כְּתָרִין תַּתְּאִין אֵינּוּן קְלִיפִין לְגַבֵּי כְּתָרִין עֲלֵאִין,
דְּמִתְלַבְּשִׁין בַּהוּן עֲשֶׂר אַתּוּן בְּצִלוֹתָא, לְמַהוּ
כְּפוּיִין תַּחְתּוֹתֵי כְּתָרִין תַּתְּאִין.

וּבְזִמְנָא דְצַדִּיקָא מִתְקַיְנִין בְּכִנְפֵי מִצְוָה
וּבְתַפְּלִין, אַתְכַּפְּיִין תַּחְתּוֹתֵיהוּ כְּתָרִין
תַּתְּאִין, בְּהָהוּא זְמַנָּא יַעוּל מְלַפָּא בְּהִיכְלִיה
דְּאִיהוּ אֲדִנִי, כְּגוֹנוּא דָּא יֵאֱהוּדְנָה, הָא
מְלַפָּא בְּהִיכְלִיה, מָאן דְּבַעֵי לְמִשְׁאֵל שְׂאֵלְתוּי
יַעוּל, וּבְגִין דָּא (תְּהַלִּים נ"ז) אֲדִנִי שְׁפַתִי תַּפְּתַח,
בְּתַלְתַּת קְדָמָאִין יִסְדֵּר בַּר נֶשׁ שְׁבָחוּי, כְּעַבְדָּא
דְּמְסַדֵּר שְׁבָחוּי קְדָם רַבִּיה, דְּאֵלִין תַּלְתַּת כְּתָבִין
כָּל זְכוּוֹן, וְתַלְתַּת בְּתָרָאִין חֲתָמִין, וּבְגִין דָּא
צְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְמַהוּי בַּהוּן כְּעַבְדָּא דְמַקְבֵּל פְּרַס
כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁמְסַדֵּר אֵת שְׁבָחוֹ לְפָנָיו רַבּוֹ, שֶׁשִּׁלֵּשׁ אֵלֶּה כּוֹתְבִים כָּל הַזְּכִיּוֹת, וְשִׁלֵּשׁ הָאֲחֻרוֹנוֹת

חותמים, ומשום זה צריך אדם להיות בהם כעבד שמקבל פרס מרבו והולך לו, ששם הוא בית קבול החותם של הקשר, והיא המלכות הקדושה.

באמצעות צריך לשאל, ששם ו' ו', אחד בעלי הכתיבה ואחד בעלי החתימה, והם ו' עליונה ו' תחתונה, כוללים שנים עשר פראקים. שלש הראשונות - הראש ושתי זרועות, שלש האחרונות - הגוף ושתי שוקים, הרי נפטר מן המלך. משום זה צריך לתת שלש פסיעות לאחור, וסוד הדבר - ויאסוף רגליו אל המטה.

תקון אחד עשר

בראשית בר"א שי"ת, ומה הוא? ששה היכלות כנגד ששת ימי בראשית. אלהי"ם, האם העליונה עליהם, שהיא היכל השביעי, וכמו שהאם העליונה הוציאה שש, כך האם התחתונה הוציאה שש, ומה הם? את השמים ואת הארץ, והם ששה כלים, שנגמר בהם פי ששת ימים עשה יהו"ה את השמים ואת הארץ, וההיכלות התחתונים הם פלים להיכלות העליונים.

ובשש"ש היו מתפללים, כל ההיכלות הללו היו נפתחים אליהם, וכעת בגלות נאמר בהם כל השערים ננעלו, והשכינה מחוץ להיכלה, והקדוש ברוך הוא מחוץ להיכלו, והמלאכים הממנים על התפלות מחוץ להיכליהם. זהו שכתוב הן אראלם צעקו חצה, ואין לתפלות מקום להכנס, וזהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ואין מי בו ותפתח ותראהו את הילד והנה

מרביה והלך ליה, דתמן איהי בית קבול חותמא דקשורא ואיהי מלכותא קדישא.

באמצעות צריך למשאל, דתמן ו' ו', חד מארי כתיבה וחד מארי חתימה, ואינון ו' עלאה ו' תתאה, פלילין תרין עשר פראקין, תלת קדמאין רישא ותרין דרועין, תלת בתראין גופא ותרין שוקין, הא אתפטר ממלכא, בגין דא צריך למיהב תלת פסיען לאחורא, ורזא דמלה (בראשית מט לג) ויאסוף רגליו אל המטה.

תקונא חד סר

בראשית (דף כו ע"ב) בר"א שי"ת, ומאי ניהו. שית היכלין לקבל שית יומי בראשית, אלהי"ם אימא עלאה עליהו, דאיהי היכלא שביעאה, וכמה דאימא עלאה אפיקת שית, הכי אימא תתאה אפיקת שית ומאי ניהו את השמים ואת הארץ, ואינון שית מאנין, דאתמר בהון (שמות כ יא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, והיכלין תתאין אינון מאנין להיכלין עלאין.

וכד ישראל הוה מצלאן, כל היכלין אלין הוה מתפתחן לגביהו, וכען בגלותא אתמר בהון כל השערים ננעלו, ושכינתא לבר מהיכלה, וקודשא בריך הוא לבר מהיכליה, ומלאכיא דממנן על צלותין לבר מהיכליהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג ט) הן אראלם צעקו חוצה, ולא אית לון לצלותין אתר לאעלא, ודא איהו כל השערים ננעלו, אבל שערי דמעה לא ננעלו, ולית מאן דאפתח לון לאלין שערים, עד דיייתי מארי דדמעה, דאתמר ביה (שמות ב ו) ותפתח ותראהו את הילד והנה שיפתח את השערים הללו עד שיבא בעל הדמעה, שנגמר

נער בכּה, וְלִית הִיכְלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא בֵּיה, וְדָא אִיהוּ וּתְפַתַּח, וּתְפַתַּח דְּאִתְפַּתַּח הָאִי הִיכְלָא לְגַבֵּיה, בְּמַאי אִתְפַּתַּח לִיה בְּדַמְעָה, הֲדָא הוּא דְכְתִיב וְהִנֵּה נֶעַר בְּכַה, וּמִיָּד וּתְחַמְל עֲלִיו.

וְעוֹד וּתְפַתַּח, פֶּד יִשְׂרָאֵל פְּתַחֲזִין בְּתִיּוּבְתָא בְּבִכְיָה, מִיָּד וּתְחַמְל עֲלִיו, וְדָא אִיהוּ בְּבִכְיָ יבֹאוּ (יִרְמִיָּה לֹא ח), בְּזִכּוֹת בְּכִיָּה דִּילֵיהּ יִתְכַנְשׁוּן מִן גְּלוּתָא.

דְּאִית הִיכְלָא דְדַמְעָה, דְּלִית לָהּ רִשׁוּ לְמַפְתַּח אֱלָא בְּדַמְעָה, וְאִית הִיכְלָא דְנִגּוּנָא, דְּלִית לָהּ רִשׁוּ לְמַפְתַּח אֱלָא בְּנִגּוּנָא, וּבְגִין דָּא דְוִד מִתְקַרֵּב לָהּ הוּא הִיכְלָא בְּנִגּוּנָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (מְלָכִים ב ג טו) וְהִיָּה כְּנִגֹּן הַמִּנְגֵן, וְאִית הִיכְלָא דְנְהוּרָא, דְּלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא לְבַר נִשׁ דִּהוּה מִתְעַסֵּק בְּנְהוּרָא דְאוּרִייתָא.

וְאִית הִיכְלָא דְנְבוּאָה, דְּלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא לְבַר נִשׁ דִּהוּה חָכֵם גְּבוּר וְעֲשִׂיר, וְאִית הִיכְלָא דִּירָאָה, דְּאִתְקַרֵּי הִיכַל הִירָאָה, דְּלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא לְמָאן דְּאִית בֵּיה דְחִילוּ, וְאִית הִיכְלָא דְעַנְיִים, דְּלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא לְעַנְיִים דִּהוּוּ מִתְעַטְפִּים קָדָם יְהו"ה בְּצִלוּתָא, בְּעֵטוּפָא דְמִצְוָה דְצִיצִית וּתְפִלִּין וְעֲלִיָּהּ אֲתָמֵר (תְּהִלִּים קב א) תְּפִלָּה לְעַנִּי כִי יַעֲטֶף.

וְאִית תְּרַעָא דְצַדִּיקָנָא, דְּלָא מִתְפַּתְחָא אֱלָא לְצַדִּיקָנָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (שִׁם קיח כ) זֶה הַשֹּׁעַר לִי צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ, וְהָאִי אִיהוּ תְרַעָא דְצַדִּיק ח"י עֲלָמִין, דְּאֲתָמֵר בֵּיה (שִׁם לו כה) וְלֹא רְאִיתִי צַדִּיק נֶעֱזֵב וְזָרְעוּ מִבְּקֵשׁ לַחֵם, וּכְעַן בְּגִלוּתָא אֲתָמֵר בֵּיה (יִשְׁעִיהֵּנוּ א) הַצַּדִּיק אֲבָד, מַאי אֲבָד, אֲבָד לְמִטְרוּנִיתָא, וְאֲתָמֵר בֵּיה (שִׁם יט ח) וְנִהְרָ יַחֲרַב וְיִבֶשׁ, יַחֲרַב בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וְיִבֶשׁ הַנְּבִיעָה שֶׁל כָּל הַבְּרוּכוֹת וְאִין מִי שִׁיתָן לָהֶם, וְהַשֹּׁעִרִים הָאֲחָרִים סְתוּמִים, וְשֹׁעַר הַצַּדִּיק חֲרַב

נער בכּה, וְאִין הִיכְלָא נְפַתַּח אֱלָא בּוֹ, וְזָהוּ וּתְפַתַּח, שְׁנַפְתַּח הִיכְלָא הַזֶּה אֲלִיו. בְּמָה נְפַתַּח לוֹ? בְּדַמְעָה. זָהוּ שְׁכָתוּב וְהִנֵּה נֶעַר בְּכַה, וּמִיָּד וּתְחַמְל עֲלִיו.

וְעוֹד וּתְפַתַּח, כְּשִׁישְׂרָאֵל פּוֹתְחִים בְּתִשׁוּבָה בְּבִכְיָה, מִיָּד וּתְחַמְל עֲלִיו, וְזָהוּ בְּכִי יבֹאוּ, בְּזִכּוֹת הַבְּכִיָּה שְׁלוֹ יִתְכַנְשׁוּ מִן גְּלוּתָא. שִׁישׁ הִיכַל שֶׁל דַּמְעָה שְׂאִין לָהּ רִשׁוּת לְפַתַּח אֱלָא בְּדַמְעָה, וְיִשׁ הִיכַל הַנְּגוּן שְׂאִין לָהּ רִשׁוּת לְפַתַּח אֱלָא בְּנִגּוּן, וּמִשׁוּם זֶה דְוִד מִתְקַרֵּב לְאוֹתוֹ הִיכְלָא בְּנִגּוּן, זָהוּ שְׁכָתוּב וְהִיָּה כְּנִגֹּן הַמִּנְגֵן. וְיִשׁ הִיכַל שֶׁל אוֹר שֶׁלֹּא נְפַתַּח אֱלָא לְאָדָם שֶׁהִיָּה מִתְעַסֵּק בְּאוֹר הַתּוֹרָה.

וְיִשׁ הִיכַל שֶׁל נְבוּאָה שֶׁלֹּא נְפַתַּח אֱלָא לְאָדָם שֶׁהוּא חָכֵם גְּבוּר וְעֲשִׂיר, וְיִשׁ הִיכַל שֶׁל יִרְאָה שְׁנִקְרָא הִיכַל הִירָאָה, שֶׁלֹּא נְפַתַּח אֱלָא לְמִי שִׁישׁ בּוֹ יִרָאָה, וְיִשׁ הִיכַל שֶׁל עַנְיִים שֶׁלֹּא נְפַתַּח אֱלָא לְעַנְיִים שֶׁהִיוּ מִתְעַטְפִּים לְפָנֵי יְהו"ה בְּתְפִלָּה, בְּעֵטוּף שֶׁל מִצְוָה שֶׁל צִיצִית וּתְפִלִּין, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר תְּפִלָּה לְעַנִּי כִי יַעֲטֶף.

וְיִשׁ שֹׁעַר שֶׁל צַדִּיקִים שֶׁלֹּא נְפַתַּח אֱלָא לְצַדִּיקִים. זָהוּ שְׁכָתוּב זֶה הַשֹּׁעַר לִיהו"ה צַדִּיקִים יָבֹאוּ בּוֹ, וְזָהוּ הַשֹּׁעַר שֶׁל צַדִּיק ח"י הָעוֹלָמִים, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ וְלֹא רְאִיתִי צַדִּיק נֶעֱזֵב וְזָרְעוּ מִבְּקֵשׁ לַחֵם, וְכַעַת בְּגִלוּתָא נֶאֱמַר בּוֹ הַצַּדִּיק אֲבָד. מָה זֶה אֲבָד? אֲבָד לְגַבִּירָה, וְנֶאֱמַר בּוֹ וְנִהְרָ יַחֲרַב וְיִבֶשׁ, יַחֲרַב בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וְכַשׁ בְּבֵית שְׁנִי. וּמִשׁוּם שְׂאִין לוֹ מִשְׁלוֹ, הָעַנְיִים צוֹעֲקִים בְּח"י בְּרוּכוֹת הַתְּפִלָּה אֵל ח"י הָעוֹלָמִים, וְהָרִי הַסְּתַלֵּק מִשֵּׁם

ויבש, כמו שעני חרב ויבש, וסוד הדבר - יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ואין שער פתוח אלא שער של דמעה, ומה היא בת עין? שדמעה יוצאת ממנה, ועליה נאמר שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה, לקדוש ברוך הוא, שירחם עליה בגלות. זהו שכתוב אלה תקום תרחם ציון, משום שהיא לבת אש שנראתה למשה בסנה, שכתוב וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה, היא ב"ת מן בראשית, וזה בראשית.

תקון שנים עשר

בראשית הוא מאמר ראשון של הכל, כלול מעשר אמירות, והיא ל"ב אלהים של מעשה בראשית ומצד שמאל נתנה, שהיא גבורה, אש אדמה, ומשום זה בלבת אש, ומשה היה מצד הלויים מהצד שלו ממש, ולמה התגלה לו בסנה? להראות שהיתה בדיח בין הקוצים, ועם כל זה והסנה איננו אפל, בשביל השושנים, שהם בנייה, שהם ישראל, שהיו עתידים להיות בגלות בין הערב רב שהם קוצים, וזהו הסוד כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

הראה לו שכר הפלה, והיא לבת אש בין הקוצים, שהם הרשעים, כשהם דוחקים את השכינה ואת ישראל, השכר שלהם פלה, יוצאת השכינה הפלה מביניהם, ויבא החתן בשבילה, וזהו שכר

בבית שני, ובגין דלית ליה מדיליה, עניין צווחין בח"י ברכאן דצלותא, לגבי ח"י עלמין, והא אסתלק מתמן נביעו דכל ברכאן, ולית מאן דיהיב לון, ותרעין אחרנין סתימין, ותרעא דצדיק חרבא ויבשה, כמה דעני חרב ויבש, ורזא דמלה (בראשית ט) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ולית תרעא פתיחא אלא תרעא דדמעה, ומאי איהי בת עין, דדמעה מינה נפקא, ועלה אתמר (תהלים יז ח) שמרני פאישון בת עין, ובה והנה נער בכה (שמות ב ו), לגבי קודשא בריך הוא, דירחם עליה בגלותא, הדא הוא דכתיב (תהלים קב יד) אלה תקום תרחם ציון, בגין דאיהי לבת אש דאתחזייה למשה בסנה, דכתיב (שמות ג ב) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה, איהי ב"ת מן בראשית, ודא בראשית.

תקונא תריסר

בראשית (דף כו ע"א) מאמר קדמא דכלא, כלילא מעשר אמירן, ואיהי ל"ב אלהים דעובדא דבראשית, ומסטרטא דשמאלא אתייהבת, דאיהי גבורה אשא סומקא, ובגין דא בלבת אש (שמות ג ב), ומשה הוה מסטרטא דליואי מסטרטא דיליה ממש, ואמאי אתגליא ליה בסנה, לאחזאה דהות בדוחקא בין הקוצים, ועם כל דא והסנה איננו אפל, בגין שושנים דאינון בנהא, דאינון ישראל, דהוו עתידין למהוי בגלותא בין ערב רב דאינון קוצים, ודא איהו רזא (ירמיהו מו כח) כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

אחזי ליה אגרא דכלה, דאיהי לבת אש בין הקוצים דאינון חייבא, פד דחקין לשכינתא וישראל, אגרא דלהון פלה, נפקא שכינתא כלה

הפלה - הדחק, ויגאל אותם מן הגלות בשבילה, והדחק של הגלות של הערב רב את ישראל, ממחר להם את הגאולה, והרפיון שלהם מעכב לישראל את הגאולה, בגלל זה נראה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מתוך הקוצים.

כשהתקרב לשם לראות המעשה הזה, אמר לו הקדוש ברוך הוא אל תקרב הלום, של נעליך. כאן רמז שהתפשט מן הגוף שלו, שהיא נעל, לגוף אחר שהתלבש כשהתקרב, ויש מי שיאמר שהוא אשתו, והכל אמת, זה וזה.

וכן נראה לו שבית המקדש, שהוא בנין של אדם, שעתיד להתרוב, ויבנה פעם אחרת על יד הקדוש ברוך הוא, וזה שכתוב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, משום שנאמר בו ואני אהיה לה נאם יהוה חזמת אש סביב, נאמר בבית המקדש בונה ירושלם יהוה.

ונאמר שם אצל אדם ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם, זו חכמה, ויביאה אל האדם, זה עמוד האמצעי הדרגה של משה, והצלע הזו היא ודאי פלת משה, ועליה נאמר וירא אליו מלאך יהוה בלבת אש, שהיא בת יחידה שממנה יוצא אור התורה.

כמו זה נאמר ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו זו השכינה, שהיה בוכה בשבילה, מיד ותחמל עליו, וזהו בכי זכאו ובתחנונים אובלים. בתחנונים ודאי, לקים וברחמים גדולים אקבצך.

בזמן הזה כל הסיוות יתעוררו

מביניהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא, ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב לישראל ממהר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא, בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין.

כד אתקריב תמן למחזי עובדא דא, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אל תקרב הלום, של נעליך (שמות ג ה). הכא רמז דאתפשט מן גופא דליה, דאיהו נעל, לגבי גופא אחרא דאתלבש כד אתקריב, ואית מאן דיימא דאיהו אתתיה, וכלא קשוט דא ודא.

וכן אחזי ליה דבי מקדשא דאיהי בנינא דבר נש דעתיד לאתחברא, ויתבני זמנא אחרא על ידא דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון (חגי ב ט), בגין דאתמר בו (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יי חזמת אש סביב, אתמר בבי מקדשא בונה ירושלם יי.

ואתמר התם לגבי אדם (בראשית ב כב) ויבן יי אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם, דא חכמה, ויביאה אל האדם, דא עמודא דאמצעיתא, דרגא דמשה, והאי צלע איהו ודאי פלת משה, ועלה אתמר וירא אליו מלאך יי בלבת אש, דאיהי בת יחידה, דמנה נפיק נהורא דאורייתא.

בגוונא דא אתמר (שמות ב ו), ותפתח ותראהו את הילד, ותראהו דא שכינתא, דהיה בכי בגינה, מיד ותחמול עליו, ודא הוא בכי זכאו ובתחנונים אובלים (ירמיהו לא ח), בתחנונים ודאי, לקיימא וברחמים גדולים אקבצך (ישעיהו

נד ז).

בהאי זמנא כל חינון יתעורון בקלא, ועופין

בְּקוֹל, וְהַעוֹפוֹת מִצְפָּצְפִים
בְּשִׁיר, לְקַבֵּל אֶת הַבַּת בְּשִׂמְחָה
בְּנִגּוּן, לְקַבֵּל קְדוּשֵׁי מִהַחֲתָן,
שֶׁהֵם קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ וְכוּ',
וְאֵין קְדוּשָׁה פְּחוֹת מֵעֲשָׂרָה,
וְהַקְדוּשֵׁינָם הֵם מֵצֵד שֶׁל הַחֲכָמָה
שֶׁהִיא י', קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוּ"ה
רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ, רֵאשִׁית וְדָאֵי,
וּמִתְבָּרְכִים בְּשֶׁבַע בְּרִכּוֹת מֵצֵד
הָאֵם הַעֲלִינָה שֶׁהִיא בְּרָכָה,
וְעֲלִיָּה נֹאמֵר לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל
בֵּיתְךָ. וְשֶׁבַע בְּרִכּוֹת הֵן -
בְּשַׁחֲרִית שְׁתַּיִם לִפְנֵיהָ וְאַחַת
לְאַחֲרֶיהָ, וּבְעֶרְבִית שְׁתַּיִם לִפְנֵיהָ
שְׁתַּיִם לְאַחֲרֶיהָ, וְהֵם שֶׁבַע
סְפִירוֹת שְׁלֹלוֹת בְּחֲתָן וְכֵלָה,
וְזֶהוּ שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר, הֲרִי
כֵּן קְדוּשָׁה וּבְרָכָה וַיְחַוֵּד. בְּאוֹתוֹ
זְמַן מִתְעוֹרֵר דָּוִד בְּכִנּוּר שֶׁהוּא
מִנְגַּן מְאֹלֵי בַעֲשָׂרָה מִיַּיִן נִגְוֵנִים,
רֵאשׁוֹן בְּאֲשֵׁרֵי, וְזֶה בְּרֵאשִׁית.

תְּקוּן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אֲשֵׁרֵי, וְזֶהוּ
אֲשֵׁרֵי הָאִישׁ, וְהוּא אֱהִי"ה אֲשֵׁר
אֱהִי"ה, רֵאשׁ לְכָל הַרְאִשִׁים,
וְעֲלִיָּה נֹאמֵר רֵאשֵׁף עֲלֶיךָ
כְּפַרְמֶל, וְזֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ,
וְדַלֵּת רֵאשֵׁף כְּאַרְגָּמָן זֶה תְּפִלִּין
שֶׁל יָד, וְכוּ' מִשְׁבָּחִים אֶת הַבַּת
בְּאֲשֵׁרֵי הַזֶּה. וְזֶה שְׁכָנוֹב בְּאֲשֵׁרֵי
כִּי אֲשֵׁרוֹנֵי בְּנוֹת.

כִּי זוֹכָה לְהַכְנִס שֵׁם? אֲשֵׁר לֹא
הֵלֶךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים, שֶׁהִיא יַעֲזָה
רָעָה מֵצֵד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרָע, וּבִדְרֹךְ חֲטָאִים לֹא עָמְדָה, מִי
זוֹ דְרֹךְ חֲטָאִים? אוֹתָהּ שֶׁנֶּאֱמַר
כֹּה (מְשִׁלִּי ל') בֵּן דְרֹךְ אִשָּׁה מִנְאֶפֶת
אֲכָלָה וּמִחֲתָה פִּיהָ וְגוֹמֵר.
וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב, מִי זֶה
מוֹשֵׁב לְצִים? זוֹ לַיְלִית, אִמָּם שֶׁל
עֶרֶב רַב, שֶׁמְטַמְאָת כְּנֵדָה
כְּמוֹשָׁבָה, וְכֵן עֶרֶב רַב מְטַמְאִים
כְּמוֹשָׁבִים אֶת הַצְּדִיקִים שְׂיוֹשְׁבִים
בְּיַנְיָהֶם כְּנֵדָה.

מִצְפָּצְפִין בְּשִׁיר, לְקַבֵּל בְּרֵאשִׁית בְּחֵדוּהָ בְּנִגּוּנָא,
לְקַבֵּל קְדוּשֵׁי מִהַחֲתָן, דְּאֵינּוּן קְדוּשׁ קְדוּשׁ
קְדוּשׁ וְכוּ' (שם ו א), וְלִית קְדוּשָׁה פְּחוֹת
מֵעֲשָׂרָה, וְקְדוּשֵׁינָם אֵינּוּן מִסְטָרָא דְחֲכָמָה
דְּאִיהוּ י', קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי' רֵאשִׁית
תְּבוּאָתָהּ (יְרִמְיָהוּ ב א), רֵאשִׁית וְדָאֵי, וּמִתְבָּרְכִין
בְּשֶׁבַע בְּרִכָּאָן מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה דְאִיהִי
בְּרָכָה, וְעֲלָאָה אֲתַמֵּר (יְחֻזְקָאֵל מֵד ל') לְהַנִּיחַ בְּרָכָה
אֶל בֵּיתְךָ, וְשֶׁבַע בְּרִכָּאָן אֵינּוּן, בְּשַׁחֲרִית שְׁתַּיִם
לִפְנֵיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ, וּבְעֶרְבִית שְׁתַּיִם לִפְנֵיהָ
שְׁתַּיִם לְאַחֲרֶיהָ, וְאֵינּוּן שֶׁבַע סְפִירָן דְכִלְיָן
בְּחֲתָן וְכֵלָה, וְדָא אִיהוּ שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר,
הָא הֵכָא קְדוּשָׁה וּבְרָכָה וַיְחַוֵּד, בְּהַהוּא זְמַנָּא
אֲתַעֲרַר דָּוִד בְּכִנּוּר דְאִיהוּ מִנְגַּן מְאֹלֵי, בַּעֲשָׂרָה
מִיַּיִן נִגְוֵנִין: קְדַמָּאָה בְּאֲשֵׁרֵי וְדָא בְּרֵאשִׁית.

תְּקוּנָא תְּלִיסַר

בְּרֵאשִׁית תְּמָן אֲשֵׁרֵי, וְדָא אִיהוּ אֲשֵׁרֵי
הָאִישׁ, וְאִיהוּ אֱהִי"ה אֲשֵׁר אֱהִי"ה,
רֵישָׁא לְכָל (דָּף כו ע"ב) רֵישֵׁין, וְעֲלָאָה אֲתַמֵּר (שִׁיר ז'
א) רֵאשֵׁף עֲלֶיךָ כְּפַרְמֶל וְדָא תְּפִלִּין דְרֵישָׁא,
וְדַלֵּת רֵאשֵׁף כְּאַרְגָּמָן דָּא תְּפִלִּין דִּיד, וּבִיָּה
מִשְׁבָּחִין לְבַת בְּהַאי אֲשֵׁרֵי, הַדָּא הוּא
דְכַתִּיב (בְּרֵאשִׁית ל יג) בְּאֲשֵׁרֵי כִי אֲשֵׁרוֹנֵי בְּנוֹת.

מָאָן זְכִי לְאַעֲלָא תְּמָן, אֲשֵׁר לֹא הֵלֶךְ בַּעֲצַת
רְשָׁעִים (תְּהִלִּים א), דְּאִיהִי יַעֲזָה בִישָׁא
מִסְטָרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרָע, וּבִדְרֹךְ חֲטָאִים
לֹא עָמְדָה, מָאָן דְרֹךְ חֲטָאִים הִיא דְאֲתַמֵּר
כֹּה (מְשִׁלִּי ל כ) בֵּן דְרֹךְ אִשָּׁה מִנְאֶפֶת, אֲכָלָה
וּמִחֲתָה פִּיהָ וְגוֹמֵר, וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יֵשֵׁב,
מָאָן מוֹשֵׁב לְצִים, דָּא לִילִי"ת אִימָן דְעֶרֶב רַב,
דְּאִיהִי מְטַמְאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשָׁבָה, וְכֵן עֶרֶב רַב
מְטַמְאִין בְּמוֹשָׁבִים לְצְדִיקָא דִּיתְבִּין בְּיַנְיָהוּ
כְּנֵדָה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"הראנו בבנינו שמהנו בתקוננו"

הַרְשִׁב' יי"ע יוֹשֵׁב אֶתְנוּ בְּלוֹמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ
אֶפִּילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחֵר שֶׁנִּכְפַּטַר רִשְׁב' מִבְּיַנֵּנוּ, כֹּל זְמַן שֶׁאַנּוּ
עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אַתְעֵטֵר" בֵּא רַבִּי שֶׁמְעוֹן מְעֵטֵר כְּמִלְךָ
בַּעֲטֹרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיֹשֵׁב בְּגוֹוֹן, עַכְל"ק

(הַצֵּה"ק רַבִּי אֲבָרְהָם אֲזוּלָאִי, הַצֵּה"ק רַבִּי אֲבָרְהָם גְּלָאֲנִטִי זִנְע"א, "אוֹר הַחֻמָּה" קכ"ג ע"ב)